

[Flemming Hansen]

ikke blev udtænkt gode ideer på noget som helst område uden for disse tykke mure, blot med den begrundelse, at de nok ville blive kendt ulovlige? Det er jo den kreativitet, der prøver at udnytte nye muligheder, som skaber forandring og udvikling.

I mange andre sammenhænge skal vi jo prøve grænser af, og sådan må det også være i skattelovgivningen, også selv om det medfører et slidsomt arbejde for skattepolitikere. Vi må finde os i det, bl.a. fordi det også er med til at sikre, at vi kan bevare en acceptabel retssikkerhed for borgerne. Borgerne må enten kunne se i loven eller få at vide ved en henvendelse til myndighederne, om en handling er lovlig eller ulovlig. Det anser vi for en naturlig ting.

Så det foreliggende forslag, som SF i øvrigt flere gange tidligere er fremkommet med, kan Det Konservative Folkeparti altså heller ikke støtte denne gang.

Svend Aage Jensby (V):

Venstre kan – jeg vil næsten sige naturligvis – heller ikke støtte SF's forslag.

I et vestligt retssamfund som vores har det altid været sådan, at såvel straffelovgivning som civil lovgivning udstikkes i det pågældende lands parlament og intet andet sted, og sådan skal det blive ved med at være. Både i civilretten, i skatteretten og i strafferetten stiller vi krav om, at der skal være klar lovhjæmmel, eller også skal der i det mindste være fortolkningsbidrag i bemærkninger fra folketingsdebatter eller lignende. Men det skal være domstolene og kun domstolene, som skal tage stilling til den slags.

Hvis vi gik ind på tankerne i beslutningsforslaget og vedtog en sådan generalklausul, ville det i virkeligheden være en utrolig falliterklæring over for samfundet. Det ville nemlig være en erkendelse af, at Folketinget har vedtaget en så indviklet skattelovgivning, at vi ikke selv er i stand til at stoppe misbrugsmulighederne, og det vil vi ikke være med til.

Jeg vil godt prøve at skildre, hvilken situation vi kunne komme ud for, hvis vi gik ind for forslaget: I en af vore mindste kommuner – al respekt for skattemyndighederne, også på lavere plan – men i den pågældende kommune kunne man komme ud for, at en skattemedarbejder synes, at en eller anden disposition ser utrolig indviklet ud – han er i hvert fald ikke i

stand til at gennemskue den – og derfor får han den opfattelse, at den er angribelig, og så skulle han altså kunne tilsidesætte dispositionen ud fra generalklausulen. Det er jo utænkeligt, at det bør kunne ske.

Fru Pia Gjellerup var inde på, at vi kunne jo anvende generalklausulen på den måde, at folk kunne indhente bindende forhåndsbesked fra Ligningsrådet. Nu er det altså heller ikke Ligningsrådet, der skal være lovgivningsmagt her i landet, men lad os sige, at vi står i en situation, hvor en person spørger Ligningsrådet og Ligningsrådet med hjemmel eller støtte i en generalklausul siger, at det her er i strid med generalklausulen, og så er det ikke lovligt. Jamen det er jo ikke en tilfredsstillende afgørelse. Det må være klart, at den pågældende person har mulighed for at gå til domstolene, og så ville man kunne vente på en højesteretsafgørelse i op til 4 år, inden der faldt en endelig afgørelse. Det kan ikke være rigtigt, at man kan mene, at det er ret og rimeligt.

Fru Pia Gjellerup nævner endvidere, at man ikke kan sammenligne skattelovgivningen med straffelovgivningen. Nej, vel kan vi da ej, men ærlig talt: Skatten i dette land er så hård og rammer så hårdt, at de, der træder blot lidt ved siden af, faktisk straffes hårdere end de kriminelle, og både fru Pia Gjellerup og jeg ved udmærket, at også her gælder den gamle latinske regel om, at uden klar lovhjæmmel er der ingen straf. Og det ønsker Venstre fortsat skal være gældende.

Jeg blev glad den 3. januar 1991, da jeg læste Jyllands-Postens leder med overskriften »Den mand er farlig«. Det var vistnok fru Pia Gjellerups partikollega hr. Stavad, som var ude med generalklausulen, og Jyllands-Posten skrev så rigtigt i sin leder:

»Heldigvis har det bestemmende parti, Det Radikale Venstre, kategorisk afvist det socialdemokratiske forslag. Det radikale medlem af Folketingets Skatteudvalg, Elisabeth Arnold, har sagt det eneste rigtige: »Hvis man mener, at der er huller i skattelovgivningen, må de udfyldes med supplerende lovgivning.«

Jeg synes, det var dejligt at læse den leder, og jeg håber i sandhed, at fru Elisabeth Arnold ikke har ændret opfattelse i tiden, der er gået siden da.

(Kort bemærkning).